

BARBARA LEAMING

JACQUELINE
BOUVIER
KENNEDY
ONASSIS

POVESTEA NESPUȘĂ

Traducere din limba engleză de Lidia Grădinaru

Prefață de Diana Mandache

CORINT
ISTORIE

Cunoscută autoare de bestselleruri distinse cu numeroase premii, BARBARA LEAMING a scris o serie de biografii dedicate unor personalități ale lumii politice și artistice, printre care se numără familia Kennedy, Winston Churchill, Marilyn Monroe, Katharine Hepburn, Bette Davis, Rita Hayworth, Orson Welles sau Roman Polanski. De asemenea, a semnat articole și interviuri în publicații precum *The New York Times Magazine*, *Vanity Fair*, *The Times* din Londra și altele.

Redactare: Antonia Kacsó

Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda, Mihaela Ciufu

Design copertă: Dan Mihalache

Ilustrație copertă: Jacqueline Kennedy în timpul vizitei sale oficiale la Paris, în 1961 © Getty Images

Barbara Leaming, *Jacqueline Bouvier Kennedy Onassis*

Copyright © 2014 by Barbara Leaming

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-606-8723-64-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEAMING, BARBARA

Jacqueline Bouvier Kennedy Onassis: povestea nespusă / Barbara Leaming;

trad.: Lidia Grădinaru. - București : Corint Books, 2015

ISBN 978-606-8723-64-8

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

396(73) Kennedy,J

929 Kennedy,J

Prefață

Jacqueline Kennedy, Regina Camelotului

Căsătoria a două individualități puternice, precum Jacqueline Bouvier și John Fitzgerald Kennedy, avea să le sporească popularitatea, însă destinul lor poate fi privit și ca un avertisment despre tragediile puterii și celebrității.

Jacqueline a fost metafora vizuală a administrației Kennedy și efigia modei anilor 1960. Grația și charisma ei s-au manifestat prin eleganța vestimentației, de la costume, celebra pălărie cilindrică, rochii de seară, bijuterii, ceasuri și până la ochelarii de soare, făurindu-și un stil inconfundabil, sofisticat, afișat de fiecare dată cu un aer aristocratic, delicat. Alături de accesoriile celebrității feminine personalitatea sa întregeste portretul Primei Doamne ca etalon internațional, cel puțin pentru secolul XX, dar cu siguranță continuă să reprezinte un clasic al feminității din preajma puterii supreme, fiind denumită de presa internațională Regina Americii sau Prima Doamnă a Modei.

Cartea Barbarei Leaming *Jacqueline Bouvier Kennedy Onassis. Povestea nespūsă* recompune portretul uneia din cele mai remarcabile femei ale secolului XX, reprezentantă a aristocrației politice americane. Pe lângă aspectele oficiale sau private din biografia Primei Doamne, analiza se îndreaptă deopotrivă și către ultimele sale trei decade de viață, inclusiv ultima reședință din insula Martha's Vineyard și companionul Maurice Tempelman.

Jacqueline (Jackie) era fiica lui Janet Lee și a lui John Bouvier III, având ascendență irlandeză pe linie maternă și franceză pe filiera

paternă. După divorțul părinților și recăsătoria mamei sale în 1942 cu Hugh D. Auchincloss, un broker la bursa americană și avocat, a trăit în noua casă, la Hammersmith Farm. Educația la Vassar College și George Washington University a fost decisivă în conturarea calităților native, studiind istoria, arta, literatura și franceza. Anii formatori au schimbat modul în care avea să interacționeze cu publicul sau să poarte conversații cu politicieni, printre care și cu idolii adolescenței sale, Winston Churchill sau generalul Charles de Gaulle, pe care avea să-i întâlnească.

În lumea mondenă a New Yorkului s-a distins prin conducerea unui comitet însărcinat cu organizarea unei seri la operă în folosul străngerii de fonduri pentru distribuirea de lapte gratuit copiilor nevoiași. Presa a numit-o Regina Debutantelor. Deși timidă și retrasă, avea darul de a se face remarcată.

Jackie era preocupată de începutul unei cariere în jurnalism, dar și de realizarea unei căsătorii. În acest balans al idealurilor reușește să pornească, cu sprijinul tatălui vitreg, în cariera jurnalistică la *Washington Times-Herald* sub îndrumarea lui Frank Waldrop. Ca reporter reușește să-i ia un interviu lui Richard Nixon sau relatează despre instalarea la președinție a lui Dwight Eisenhower, precum și despre încoronarea Reginei Elisabeta a II-a.

La ziar intră sub influența unei prietenii platonice cu John White care o stimulează și inspiră în postura sa de reporter fotograf. Prin intermediul lui John White îl întâlnește pe John F. Kennedy, cel care în 1945 relatase știri din perspectiva unui militar, acum alegând politica în locul jurnalismului.

În cele din urmă, Jacqueline a fost atrasă de personalitatea lui John (Jack) F. Kennedy pentru că era „Băiatul Interesant și Băiatul Sexy într-un singur ambalaj irezistibil”, era spontan, imprevizibil și plin de surprize, total diferit de genul anost al lui John Husted Jr., fostul ei logodnic.

Contextul creat de rezultatul alegerilor prezidențiale, unde candidatul democrat Adlai Stevenson, recent divorțat, pierduse în favoarea republicanului Eisenhower, îl determină pe senatorul John F. Kennedy să gândească o nouă strategie de imagine prin încheierea

unei căsătorii, ambițiile sale prezidențiale impunând acel statut. John s-a decis să se căsătorească tot cu o catolică, care prin temperamentul plin de grație și prin educație o întruchipau pe Jacqueline drept candidata favorită, deși instinctele îl conduseseră inițial către alte opțiuni.

Apetitul pentru aventuri al lui John F. Kennedy, cunoscut încă de pe acum și acceptat de Jacqueline Bouvier, i-a fost accentuat de celebritate și puterea pe care o deținea. A fost un paradox pe care l-a purtat cu el întreaga viață, timpul fiindu-i adeseori rival.

Încă din timpul campaniei pentru Senat, familia Kennedy mobilizase o întreagă mașinărie politică pentru susținerea lui John, ce era completată de o undă proaspătă adusă de prezența lui Jacqueline Bouvier. John Kennedy o invită la dineul de instalare a președintelui Eisenhower din ianuarie 1953, Jackie luând contact cu atmosfera care avea s-o cunoască în alt mod șapte ani mai târziu.

Ca logodnică a lui Kennedy avea să pozeze în numeroase ipostaze pentru fotografiile revistei *Life* din iulie 1953 precum și în numărul special dedicat nunții din septembrie 1953 a tinerei perechi, devenită noul simbol al aristocrației politice americane. Mai mult, unul dintre faimoșii invitați prezenți la biserica romano-catolică Sf. Maria din Newport vorbea presei despre impresia produsă de celebrarea căsătoriei, asemănând-o cu o încoronare.

Astfel Jacqueline Kennedy avea să devină femeia conștientă de puterea imaginii sale, în primul an de președinție al soțului ei se spunea că ar fi cheltuit 50 000 de dolari pentru garderobă, stilul său fiind tot atât de durabil precum Chanel sau Hepburn.

Prima reședință a lui Jackie a fost la Hyannis Port, în casa dinastiei Kennedy și locul copilăriei lui John. Deși se înțelegea bine cu socrul, Jackie a realizat destul de repede care îi era menirea în noua familie, mai târziu amintindu-și: „Vorbeau despre mine de parcă n-aș fi fost o persoană, ci doar un lucru, un fel de bun de preț, precum Rhode Island”.

Acolo a fascinat-o biblioteca, cărțile care l-au format pe John, printre care și legenda despre Regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde,

poate de aceea Jackie mai târziu avea să compare America președinției soțului ei cu legendarul Camelot.

Noua casă a fost închiriată în Dent Place din Georgetown, locul unde s-au asociat cu un nou grup care avea să-l susțină pe John Kennedy mai departe în politică. Imaginea ca politician al unei noi generații era susținută în presă, iar fotografia avea un impact major. Astfel senatorul primea la reședință dar și în biroul senatorial fotografi de la revista *McCall*, iar lecția era deja învățată de Jackie, devenind astfel complice la formarea unei imagini în dezacord cu realitatea; deși John folosea cărjele fiind chinuit de durerile de spate, în imagini ea apărea încurajând un soț viguros care juca fotbal cu Bobby, ori era fotografiată alături de un soț iubitor la începutul unei recepții, atmosferă care în realitate era diferită, la sfârșitul serii John plecând spre o nouă aventură.

Jackie își acceptase noul rol, dar într-un fel aparte. Se înscrișese la cursurile de istorie politică de la Facultatea Serviciului Diplomatic din cadrul Universității Georgetown, fotografiile pentru revista *McCall* din campusul universitar confirmând noua dorință de a sprijini prin cunoștințele sale viitorul politic al lui John Kennedy.

Jacqueline era pretențioasă, mândră, ironică, cultivată. John avea o personalitate complexă, cu un real talent politic însoțit de o imaginație debordantă, era ambițios, curajos, dar sexualitatea avea să-l facă cunoscut mai ales prin legăturile cu suedeza Gunilla von Post sau cu actrița Marilyn Monroe. Însă John F. Kennedy era și politicianul care intrase în atenția politicului și a publicului prin scrierile sale încă din 1940 când publicase cartea *Why England Slept?* cu referire la poziția Angliei în preajma celui de-al Doilea Război Mondial. Încurajat de Jacqueline, John publică și *Profiles in Courage*, prezentând opt biografii ale unor senatori, volum pentru care în 1957 a câștigat Premiul Pulitzer pentru biografie. În această carte inserase și ideea unei noi perspective în abordarea relațiilor Est-Vest, pentru a învinge „o ideologie străină care se teme mai mult de libertatea de gândire decât se teme de bombele cu hidrogen”, încercând să continue politica idolului său Winston Churchill.

Evoluția politică a lui John F. Kennedy a fost afectată periodic de problemele de sănătate ținute departe de ochii presei tocmai pentru a menține atuul acestuia în cursa pentru președinție, el fiind exponentul tinereții conform sloganului care-l lansase în cursa pentru Senat: „Noua generație oferă un lider.” Boala Addison, hipotiroidia, dar mai ales problemele de coloană care au culminat cu dubla fuziune spinală fiind internat la Spitalul pentru Chirurgie Specială din New York, toate au fost ascunse publicului și invocat tratamentul pentru o veche rană de război.

Reședințele Hickory Hill din McLean (Virginia) sau cele din Georgetown au însemnat pentru Jackie ambientul de familie, în 1957 se născuse Caroline, iar în 1960 John. În același timp, Jacqueline și-a lărgit cercul de prieteni, Joe Alsop devenind mentorul ei în pregătirea pentru noul rol pe care istoria avea să i-l încredințeze. Îi vorbea despre putere și politică, îi recomanda lectura unor cărți sau să facă cumpărături mai puțin costisitoare și de fabricație americană. Toate acestea avea să le pună în practică în perioada campaniei prezidențiale fiind atent monitorizată de mass-media.

Din 3 ianuarie 1960, odată cu anunțarea candidaturii lui John Kennedy la alegerile prezidențiale, Jacqueline a participat susținut la campanie, cunoscând modul de relaționare cu presa și dificultățile disputelor politice în cursa spre Casa Albă. Convenția Partidului Democrat îl nominalizează în iulie 1960 drept candidat pentru alegerile prezidențiale pe John Kennedy. Pe 8 noiembrie 1960 acesta îl învingea pe republicanul Richard Nixon, Kennedy devenind la 43 de ani cel mai tânăr președinte și primul șef de stat american de origine irlandeză și de religie catolică, ceea ce era o premieră la acea vreme. Impactul public a fost oarecum similar cu alegerea ca președinte a lui Bill Clinton în 1992 la vârsta de 46 de ani. Liantul politic între administrația Kennedy și cea a lui Clinton sau Obama a fost senatorul Edward (Ted) Kennedy, fratele mai mic al legendarului șef de stat. Apoi chiar Jacqueline în 1993 avea să-i invite pe Clintoni, noul cuplu de la Casa Albă, la reședința sa din Martha's Vineyard, primirea având simbolistica ei.

Ziua depunerii jurământului lui John F. Kennedy pe 20 ianuarie 1961, al 35-lea președinte al Statelor Unite, a rămas memorabilă, în discursul inaugural acesta declamând sensul politicii administrației sale: „Dragii mei compatrioți, nu vă întrebați ce poate face țara pentru voi, întrebați-vă ce puteți face voi pentru țară! Cetățeni ai lumii, nu vă întrebați ce poate face America pentru voi, întrebați-vă ce putem face împreună pentru libertate.”

În acest timp, în spatele scenei politice Jacqueline Kennedy, deși suferindă și epuizată după o naștere prin cezariană, pentru a face față ceremoniilor solicită prezența doctorului Janet Travell, fiindu-i administrate medicamente puternice. Fotografiiile din ziua inaugurării au creat imaginea unei tinere Prime Doamne, elegantă și sofisticată, vestimentația purtată lansând un trend în modă.

Deși mai târziu Jackie a mărturisit reverendului Richard T. McSorely, un preot iezuit, că lucrase „din greu la căsnicie”, totuși anii petrecuți la Casa Albă au dovedit că multe din lucruri le făcuse cu plăcere în misiunea sa de Primă Doamnă. Și-a folosit talentul în găzduirea unor dineuri memorabile având invitați faimoși din domeniul artelor și culturii, politicieni și diplomați.

Preocuparea pentru restaurare și transformarea ambientului Casei Albe a fost momentul prin care Jackie și-a dovedit talentul artistic, pentru patrimoniu, artă și istorie americană, dorind să-i redea gloria originală, având colaborarea decoratorului francez Stéphane Boudin. După un an, prin intermediul televiziunii a popularizat noua înfățișare a reședinței prezidențiale, în emisiunea „Un tur al Casei Albe cu doamna John F. Kennedy”. Cu acel prilej, Prima Doamnă declarase dorința sa de-a îmbunătăți modul în care președinția era prezentată lumii.

Momentul crizei cubaneze, al eșecului planului de acțiune al CIA de răsturnare a lui Fidel Castro, prin atacul exilaților cubanezi antrenați în SUA, a adus prejudicii imaginii lui Kennedy în plan internațional, fiind criticat de Charles de Gaulle sau ironizat de Nikita Hrușciov. Jacqueline a fost distrusă de eșecul soțului ei, fiind nevoiți să apeleze la doctorul Max Jacobson care administra injecții de ridicare a moralului; acesta îl mai ajutase pe

John F. Kennedy în perioada dezbaterilor prezidențiale cu Richard Nixon. Jacobson i-a însoțit în Europa și le-a administrat asemenea injecții în Air Force One înainte de a pleca la Paris.

Jacqueline își construise imaginea de gardă pretoriană a soțului ei – împotriva conflictelor politice, împotriva jurnaliștilor și a oricărui dintre apropiați care ar fi putut dăuna imaginii. Jacqueline a ajutat totodată la consolidarea reputației în exterior a președintelui, impresionând spre exemplu la Paris când a declarat cât de mult adoră cultura și istoria Franței. Evident imaginea personală, stilul vestimentației lui Jacqueline au făcut să fie adorată de public, iar presa scria: „Parisul are o regină” sau „Apo-teoză la Versailles.” Presa din Viena avea titluri și mai incitante, iar presa americană consemna: „Prima Doamnă îl cucerește și pe Hrușciiov”. A urmat vizita la Londra la Palatul Buckingham și întâlnirea lui Kennedy cu premierul britanic pentru a discuta despre întrevederile sale cu de Gaulle și Hrușciiov. Cu toate acestea, presa britanică relatează că în puburi se discuta mai mult despre Jackie decât despre președinte și politica internațională. Acest tur european a dat un nou suflu încrederii în sine pentru Jacqueline.

Cu tot succesul Primei Doamne, infidelitățile soțului său persistau și au afectat-o. Prezența lui Marilyn Monroe și alegerea ei să cânte „Happy Birthday, Mr. President” în mai 1962, la evenimentul organizat de democrați cu prilejul aniversării a 45 de ani ai președintelui Kennedy, au generat zvonuri, curând Monroe devenind persona non grata la Casa Albă. În acest context călătoriile lui Jacqueline continuau în calitate de Primă Doamnă, alături de președinte în America Latină, apoi singură în India și Pakistan, după care decide să facă o călătorie în Italia alături de soții Radziwill și prietenii acestora. Presa a publicat zvonuri și despre o posibilă aventură a lui Jackie cu Agnelli pe iahtul acestuia, dezmințită de cei prezenți inclusiv de agenții Serviciului Secret, însă fotografiile din presă alimentau zvonuri nedovedite. Grupul puritan intitulat Cetățenii Îngrijorați din America îi cereau să nu dezonoreze titlul de Primă Doamnă.

După tumultul vieții personale, politicul îi readuce la înțelegere și sprijin. Curând au venit știri despre ridicarea unei baze de rachete

nucleare în Cuba de către sovietici, Hrușciov intenționând să facă o călătorie la New York și să-l forțeze pe Kennedy să accepte retragerea trupelor occidentale din Germania și să renunțe la ideea reunificării Germaniei. Acea perioadă s-a suprapus cu o apropiere între soții Kennedy, Jackie înțelegând greutatea ce apăsa pe umerii președintelui american. Mai târziu și-a amintit ce-i mărturisise soțul ei: „Dacă se întâmplă ceva, o să rămânem toți aici cu tine. Chiar dacă nu e loc în adăpostul din Casa Albă, vreau doar să fiu cu tine, și vreau să mor cu tine și copiii la fel – decât să trăim fără tine.” În criza rachetelor cubaneze, JFK a fost cel care a triumfat, Hrușciov consimțind să îndeparteze rachetele din Cuba. Pe 7 octombrie 1963, John F. Kennedy a ratificat Tratatul de interzicere a testelor nucleare limitate, pe care îl impusese în cele din urmă sovieticilor.

Între timp circulau în cercurile politico-diplomatice tot mai multe comentarii privind viața privată a lui Kennedy, ele fiind descrise cel mai bine de ambasadorul francez la Washington în jurnalul său: „Jubește prea mult plăcerea și femeile. Dorințele lui sunt greu de satisfăcut fără să te faci să te temi de un scandal.” Acest subiect putea fi folosit de către adversarii săi în campania pentru alegerile prezidențiale din 1964, cu efecte nedorite într-o societate puritană.

După nașterea prematură și moartea fiului Patrick, în plină durere și depresie, Jackie dorește să plece într-o călătorie alături de sora sa în Marea Egee pe iahtul lui Onassis. În ciuda nemulțumirilor venite din partea consilierilor de la Casa Albă cu privire la această nouă plecare a Primei Doamne, totuși John F. Kennedy o acceptă. Despre această croazieră Robert Kennedy spunea că este un adevărat coșmar etic și electoral, iar republicanii au calificat-o drept o excursie indecentă.

În acel context, în octombrie 1963 Jackie revenea în Statele Unite acceptând să plece alături de președinte într-o călătorie politică în Texas, ce reprezenta un test pentru viitoarea campanie prezidențială. Imaginea Primei Doamne a fost minuțios pregătită, alegerea vestimentației, acel costum Chanel roz cu guler bleumarin și pălăria cilindrică roz. După prima zi a vizitei în Texas, președintele i-ar fi spus Primei Doamne: „Acum doi ani, m-am

prezentat în Paris spunând că sunt bărbatul care o însoțește pe doamna Kennedy. Azi când călătoresc în Texas, am aceeași senzație.” Imaginea lui Jacqueline captase din nou atenția lumii.

Apoi în Dallas au urmat imaginile violente întâpărite în memoria colectivă americană. Asasinatul a șocat omenirea, a incitat mass-media, politicienii sau istoricii de peste cinci decenii. Din România comunistă Gh. Gheorghiu-Dej trimitea un mesaj de condoleanțe doamnei Kennedy, iar altul președintelui Lyndon B. Johnson, fiind aprobată transmisia în direct a funeraliilor la televiziunea din București.

Fără a intra în descrierile Barbarei Leaming cu privire la asasinatul politic, ziua de 22 noiembrie 1963 a schimbat definitiv viața lui Jacqueline Kennedy. Confesiunile făcute reverendului McSorley nu aveau să-i tămăduiască coșmarurile ce-au urmărit-o neîncetat, stresul posttraumatic fiind întreținut de repovestirea acelor clipe în calitate de martor la anchetele oficiale, apoi de numeroasele articole de presă sau cărți publicate. Toate deciziile fostei Prime Doamne de după 1963 au fost influențate în mare parte de stresul posttraumatic, diagnosticat ca boală abia în 1980 de către Asociația Psihologilor Americani.

Dacă la 31 de ani Jacqueline Kennedy revigorase imaginea instituției de Primă Doamnă, la 34 de ani a devenit Prima Văduvă stropită de sânge care încerca să mențină creierul în craniul sfărâmat al soțului ei. Peste noapte se metamorfozase într-un simbol al puterii unei națiuni traumatizate din iarna lui 1963-1964. Jacqueline era mistuită de durere și avea sentimentul vinovăției că în cele trei secunde și jumătate ar fi putut totuși salva viața soțului său. Dar în acel moment de catastrofă națională lumea o vedea pe Jacqueline eroină și îi făurise o aură națională. De la un simbol al neajutorării și al vulnerabilității era transformată într-un simbol al puterii neclintite. La Arlington National Cemetery era un adevărat pelerinaj, la fel și la casa văduvei. Însă departe de ochii publicului durerile mistuitoare ale fostei Prime Doamne, cunoscute doar de apropiați, se manifestau prin coșmaruri repetate, insomnii, băutură, gânduri sinucigașe, dar și gesturi neașteptate

care au ajutat-o să-și salveze viața. Așa se explică și decizia căsătoriei cinci ani mai târziu cu Aristotel Onassis, în speranța găsirii siguranței de care avea nevoie. Apoi, după moartea acestuia, Jacqueline a lucrat ca editor de carte tocmai pentru a deține controlul asupra vieții sale, fără să dorească însă să-și scrie autobiografia. Un exemplu al succesului personal l-a reprezentat cartea editată de Jacqueline la Viking Press, *In the Russian Style*, care acompania o expoziție de costume rusești la Muzeul de Artă Metropolitan. Aceasta a fost ocazia în care și-a depășit atribuțiile de redactor, aducând o publicitate specială aceluși eveniment cultural prin ceea ce personifica.

Jacqueline, deși cu disperare simțea nevoia de siguranță, având o obsesie patologică pentru intimitate și izolare, a fost sortită să fie permanent în centrul atenției opiniei publice. Lumea se uita la ea nu neapărat ca la o femeie, ci ca la un simbol al propriei dureri, Jacqueline Kennedy fiind totodată reflexia sfinxului păstrător de secrete. Costumul roz Chanel pătat de sângele președintelui se află astăzi depozitat la Arhivele Naționale din Maryland, ca o mărturie sacră a destinului familiei Kennedy și a tragediei naționale.

Jacqueline Bouvier Kennedy Onassis a murit pe 19 mai 1994, la funeralii fiind prezente și două foste Prime Doamne, Lady Bird Johnson și Hillary Clinton. La vremea când știrea morții faimoasei Primei Doamne se răspândea ca fulgerul, mă aflam în Statele Unite. La Muzeul Universității Kent din Ohio, unde există o interesantă colecție de costume, se telefonase solicitându-se o piesă vestimentară care aparținuse lui Jacqueline Kennedy pentru organizarea unei expoziții comemorative. Acel moment, ca și informațiile din cartea Barbarei Leaming mi-au confirmat stăruința unei națiuni în tezurizarea simbolurilor care ilustrau cel mai bine mitul Reginei Camelotului.

Capitolul 1

În timpul unui cocktail care avea loc la Newport, Rhode Island, spre sfârșitul verii lui 1945, un student volubil ținea un monolog înflăcărat în fața unei fete de 16 ani, cu păr cârlionțat, pe nume Jacqueline Bouvier. În timp ce tânărul vorbea de zor, ochii ei câprui, ușor depărtați, îl priveau atent. Jackie, cum era cunoscută fata, îl lăsa să vorbească fără să-l întrerupă, dar din când în când dădea din cap pentru a arăta că înțelege, atât pe el, cât și multele lucruri pe care le avea de spus. Un observator al scenei n-ar fi avut niciun motiv să presupună că beneficiara liniștită, plină de respect și admirație a înțelepciunii studentului avea informații și păreri proprii puternice despre tema lui. În acel an, Jackie nu doar că descoperea băieții, ci înțelegea în clipa de față că era de datoria ei să-l facă pe acel tânăr să se simtă foarte bine și să nu bănuiască ce știa sau gândea ea.

Subiectul băiatului era mareșalul Philippe Pétain, fostul șef al guvernului colaboraționist de la Vichy. Când, în ultimele zile ale celui de al Doilea Război Mondial, un tribunal francez l-a condamnat pe Pétain la pedeapsa capitală, generalul Charles de Gaulle, președintele guvernului provizoriu, i-a comutat în mod controversat sentința în închisoare pe viață, pentru a încheia cât mai repede acest punct al războiului.

O determinare asemănătoare de continuare a vieții a animat redeschiderea bursei de căsătorii a societății din Newport la 11 zile după capitularea necondiționată a Japoniei în urma distrugerii orașelor Hiroshima și Nagasaki. La acea vreme, tineri în uniformă militară erau văzuți peste tot în bogata stațiune americană, fapt care prevestea o serie întregă de căsătorii ale domnișoarelor debutante în înalta societate din Newport cu soldații care se întorceau acasă. Imediat, spiritul expansiv al primei petreceri de debut la scară mare de după Pearl Harbor a cuprins și alte sindrofii ale societății din Newport la finele lunii august și începutul lui septembrie, înainte ca rezidenții de vară bogați – împreună cu acele suflete mai puțin favorizate de soartă care, neavând bani proprii, trăiau și se strecurau cu abilitate printre ei – să se împrăștie pe perioada iernii.

La o astfel de sindrofie, Jackie Bouvier a fost tratată cu prelegerea despre afacerea Pétain. Întâmplător, studentul avusese ghinionul să abordeze un subiect despre care, probabil, ea știa mult mai mult decât el. Când Jackie avea 11 ani, bunicul din partea tatălui le dedicase celor 10 nepoți ai săi o istorie a familiei, tipărită în mod privat, care afirma că familia Bouvier din America descindea din nobilimea franceză. Afirmația avea să se dovedească mai târziu a fi neadevărată, dar cu toate acestea a avut un impact extraordinar asupra ei. Era un copil căruia îi plăcea mult să evadeze în lumea cărților, iar acum istoria Franței devenise pentru ea nu doar o simplă lectură, ci și o sursă de identitate personală, o garanție a distincției și superiorității ei, o consolare pentru umilințele unei vieți de zi cu zi în care banii nu întotdeauna prisoseau și comportamentul părinților nu era mereu atât de fără cusur cum ar fi fost de dorit. Când, în 1940, guvernul de la Vichy a semnat un armistițiu cu Hitler, de Gaulle se adresează poporului francez prin Radio Londra, de la microfonul BBC, îndemnându-și compatrioții

să opună rezistență. Discursul radiodifuzat l-a determinat pe Pétain, idolul tinereții lui de Gaulle, să-l acuze pe acesta de trădare și să-l amenințe cu moartea. Impresionată de refuzul categoric al lui de Gaulle de a accepta înfrângerea, micuța Jackie Bouvier a făcut din acesta eroul ei. Timp de cinci ani, l-a urmărit cu aviditate în relatările din ziare. În cinstea lui, și-a botezat pudelul „Gaullie”.

Totuși, când tânărul de la cocktail a continuat să peroreze, a acționat așa cum ar fi făcut-o cele mai practice, mai bine-crescute fete care sperau să câștige poturile matrimoniale din Newport, pe la 1945. Ideea era să pară destul de inteligentă pentru a stârni interesul unui bărbat, însă nu atât de inteligentă încât să-i pericliteze egoul. S-a prefăcut că o interesează subiectul, dar nu a comentat nimic. După aceea, singurul ei debușeu a fost să-și descarce frustrarea ridiculizând scena în fața unei prietene: „Vorbea ca un băiețel care tocmai a citit o carte importantă și se simte grozav de bine explicându-i-o unui mucos de la țară, fără să știe cu adevărat despre ce e vorba în ea. Îmi venea să-l sărut matern pe obraz și să-i spun că acum chiar e băiat mare.”¹

Autoarei acestor fraze sarcastice îi plăcea grozav să fie complet diferită de fata timidă, rezervată, insensibilă la toate², după propriile cuvinte, care apăruse prima dată în Newport cu doi ani în urmă, după ce mama ei, Janet Lee Bouvier, se măritase cu bancherul Hugh D. Auchincloss Jr., moștenitor al Standard Oil. Mai înainte, presa tabloidă semnalase desfacerea căsătoriei dintre Janet și tatăl lui Jackie, John „Black Jack” Bouvier, agent de bursă cu o origine de anuar al notabilităților, sub titlul „Unui broker din înalta societate i se intentează divorț”. Articolul, care confirma prin documente infidelitatea repetată a domnului Bouvier, era însoțit de o fotografie cu delicata Janet și fiicele ei, Jackie și micuța Lee. Nu era prima dată când Jackie

și mama ei apăreau în ziare. Amândouă practicau cu succes călăria și obținuseră medalii, iar unele relatări anterioare le evidențiaseră realizările în arena de echitație. Acum, această nouă expunere părea să distrugă toată imaginea publică idealizată și să dea în vileag urâta realitate din interiorul familiei. Luată peste picior de colegii de clasă de la școala particulară de zi din New York, la care învăța la acea vreme, și necăjită de anumiți veri Bouvier, Jackie a reacționat la publicitate de parcă ar fi fost jupuită de vie. În urma grelei încercări a devenit secretoasă, retrasă, imposibil de aflat ce gândește sau dorește.³ Vara lui 1945 era importantă pentru ea din mai multe motive, unul dintre ele, și nu cel din urmă, fiind popularitatea ei printre băieții din Newport. Și asta se întâmpla nu fiindcă Jackie – care avea un chip cu pomeți bine marcați, o spuză de pistrui pe nas și pe obraji, mâini și labe ale piciorului disproporționat de mari – ar fi fost mai drăguță decât contemporanele ei, doar că într-o lume în care cea mai mare parte a tinerilor știau totul despre viața lor, ea aducea o adiere nouă, pe care băieții nu o mai cunoscuseră.

După întoarcerea la internatul domnișoarei Porter din Farmington, Connecticut, doi dintre acei băieți îi scriau constant de la Harvard. Jackie a considerat că ar fi fost bine ca răspunsurile ei să fie „devastator de spirituale”⁴. A socotit și că, întrucât cei cu care coresponda se cunoșteau între ei bine și făceau parte din același club studentesc, Owl, era necesar să le compună scrisori total diferite. Lucrul acesta a necesitat multă muncă din partea ei. Pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, în scurtă vreme se lamenta de chinul pe care trebuia să-l îndure concepând misive distincte pentru tânărul de 19 ani John Sterling, și pentru R. Beverley Corbin Jr., în vârstă de 20 de ani.⁵ În ciuda comentariilor ei, ambii băieți i se păreau extraordinar de atrăgători. John Sterling era fiul unui distins diplomat

de carieră, fost ambasador al SUA în Suedia, iar Bev Corbin era fiul unui avocat, președinte al Bailey's Beach din Newport. Când era cu John, îi plăcea mult să stea de vorbă cu el, deoarece era deștept și interesant, ba chiar văzuse și o mică parte de lume. Problema era că, după spusele ei, nu era fizic atrasă de el. Prin contrast, cu Bev „totul era fizic”⁶.

Jackie îl găsea pe Bev superficial și îi era rușine că îl plăcea atât de mult, dar asta era situația. A recunoscut că unele prietene, neînțelegând ce vedea ea la el, începuseră să o privească de parcă ar fi fost nebună, sau ar fi avut niște „glande ciudate”⁷. „Încep și eu să mă consider așa”, a declarat ea. Niciunul dintre băieți nu o sărutase încă. Jackie a spus că i-ar fi plăcut mult dacă Bev ar fi încercat, dar că ar fi „vărsat”, dacă John ar fi făcut asemenea gest.⁸ Totuși, pe hârtie, John se bucura de un avantaj clar. În timp ce scrisorile lui Bev erau cam banale, ale lui John erau inteligente și amuzante.⁹ În propriile scrisori, în loc să-și bârfească prietenii și cunoștințele, cum poate ar fi făcut dacă ar fi corespondat cu o fată, Jackie a considerat că era mai înțelept să-și păstreze veninul pentru închisoare¹⁰, cum numea ea internatul și orășelul liniștit, conservator în care se aflau dormitoarele cu porticuri de șindrilă albă. „Dacă zilele de școală sunt cele mai fericite zile din viața ta”, i-a scris ea cu seriozitate lui Bev, „la noapte mă spânzur cu coarda de sărit”¹¹.

Sarah Porter, care înființase școala în 1843, nu s-a căsătorit niciodată, însă persistase în a considera căsătoria ca pe ceva necesar și obligatoriu pentru o femeie.¹² La un secol de la înființarea ei, școala domnișoarei Porter se străduia să pregătească tinere, majoritatea de rasă albă, protestante și bogate, în esență pentru aceeași viață pe care o duseseră mamele lor. În 1945, ca și pe vremea lui Sarah Porter, scopul educației unei femei era să facă din ea o parteneră plăcută pentru soțul ei. Jackie Bouvier (deși catolică și relativ săracă) era fata

Farmington model. Călărea, scria, desena. Citea mult și juca în piese la școală. Era alternativ viguroasă și grațioasă, pragmatică și romantică, serioasă și aiurită. Nu punea la îndoială premisa majoră că scopul ei în viață trebuia să fie să se mărite cum se cuvine. Nu se îndoia că femeia trăia prin intermediul bărbatului și că, fără el, nu putea să fie nimic. În același timp, remarcile ei caustice despre Farmington sugerează că începea să înțeleagă că s-ar fi putut să vrea ceva mai mult decât i se oferea acolo.

Între timp, aștepta cu nerăbdare o evadare din rutină, când a avut șansa de a asista la meciul Harvard-Yale în compania celor doi tineri: Băiatul Interesant și Băiatul Sexy.¹³ Confruntarea Harvard-Yale de anul acesta urma să fie prima după trei ani de pauză, una dintre cele mai vechi și îndrăgite rivalități din fotbal fiind suspendată pe durata războiului. Pentru că un număr de jucători erau veterani care aveau să se întoarcă pe teren pentru prima dată de la terminarea războiului, atât în New Haven, cât și în Cambridge se investise multă emoție în eveniment, care era programat să aibă loc abia sâmbătă, 1 decembrie, după tradiționala Zi a Recunoștinței. Era stabilit ca John Sterling să o însoțească pe Jackie, însă cum Bev Corvin nu avea parteneră, se căzuse de acord ca el să stea cu ei și alți câțiva la Yale Bowl. Totuși, cu două zile înainte de meciul meciurilor de fotbal, se părea că ea nu avea să reușească să ajungă. O combinație de zăpadă, zloată și ploaie se abătu asupra statului Connecticut. A doua zi, când se părea că meciul avea să se joace în zăpadă până la genunchi, oficialii universității puseră să fie curățat terenul și acoperit cu o prelată. În acea seară, Jackie a luat trenul de New York pentru a petrece noaptea în apartamentul tatălui ei. Black Jack Bouvier, a cărui poreclă i se trăgea de la faptul că tot timpul anului era extrem (unii ar

putea spune ciudat) de bronzat, urma să o ducă dimineața la New Haven cu mașina.

Pe masa ei de lucru de la Farmington, Jackie avea o fotografie a tatălui ei – suplu, agreabil, impecabil îmbrăcat în pantaloni de golf, cu ciorapi trei sferturi în dungii de culoarea lemnului-dulce și pantofi imaculați în două culori. În fotografie, despre care se spunea că fusese făcută în Cuba sau Florida în anii 1920, Black Jack era într-adevăr un bărbat frumos. Mustața subțire de deasupra buzelor senzuale părea desenată cu creionul. Haina de la costum, croită pe talie, cu revere late, îi scotea în evidență corpul suplu și musculos. Totuși, până în 1945, în ciuda unui regim sever de exerciții fizice, urmat cu religiozitate, acea siluetă își pierduse suplețea. Și deși la 54 de ani se îmbrăca și se comporta de parcă ar fi fost tot băiatul drăguț de care se îndrăgostise Cole Porter cu câteva decenii în urmă, bronzul lui obținut la lampa cu ultraviolete nu putea să ascundă că începuse să facă gușă și pungi sub ochi. În loc să emane aerul de tată al lui Jackie, dezamăgirile și viața ușuratică păreau să-l fi transformat într-o parodie a fostei sale personalități.

După numeroase pahare de martini, se întindea pe canapeaua din camera de zi îmbrăcat cu boxeri bleu și cu pantofi negri de piele în picioare, tunând și fulgerând împotriva tuturor celor care îl condamnau că și-a distrus viața. În capul listei se aflau Janet și Hughdie, cum era cunoscut cel de-al doilea soț al lui Janet. Black Jack era sigur că Janet se recăsătorise în primul rând pentru a-i face în ciudă. Era convins că clanul Auchincloss intenționa să-i fure fiicele. Dintre cele două fete, Jackie, care îi semăna la trăsături, era preferata lui. O numea „cea mai frumoasă fiică pe care a avut-o vreodată un om”¹⁴. În apartamentul său de trei camere de la etajul al treilea de pe East 74 Street din Manhattan, imaginea ei ubicuă privea de pe